പെണ്മയുടെ ജനിതകങ്ങൾ

ലളിതാ ലെനിന്റെ കവിതകൾ:
ഡോ. കെ. എസ്. രവികുമാറിന്റെ പഠനം

പെണ്മയുടെ ജനിതകങ്ങൾ
ലളിതാ ലെനിന്റെ കവിതകൾ:
ഡോ. കെ. എസ്. രവികുമാറിന്റെ പഠനം
(മലയാളം: കവിതാ പഠനം)

© 2020, Lalitha Lenin / K. S. Ravikumar

The electronic versions have been created by making use of the production infrastructure of River Valley Technologies.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020 and the cloud framework, Ithal (ഇതൾ). The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

The electronic versions are released under the provisions of Creative Commons Attribution Non-commercial ShareAlike license for free download and usage.

Lady in Sweater, a painting by Antonín Procházka.
The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

ഉള്ളടക്കം

പെണ്മയുടെ ജനിതകങ്ങൾ 4

അരുന്ധതി 5

മാനം 6

സീതയുടെ നിഴൽ 7

ഭിക്ഷ 8

കാറ്റു പറയുന്നത് 9

വിറക് 10

ഇടം 11

കുഞ്ഞിപ്പെങ്ങൾ 12

അക്ഷരം 13

പ്രൊഫസ്സറുടെ ജനിതകങ്ങൾ

—സാലറ്റ് ജെ. എസ്സ് മാർക്കോസ്

മനസ്സിലെന്തിനെപ്പറ്റിയുമെന്തിനെയുമെന്നിയ്ക്കിയ്ക്കാൻ പറഞ്ഞിട്ടും പ്രൊഫസ്സറുടെയടുത്തെത്തുന്ന ദേവതകൾക്കു വിലകൂടിയ ഒരു ചിന്തയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ളതുകൊണ്ടുതന്നെ ഒന്നുകിൽ മനുഷ്യനിലെ ഒരു ചിന്തയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ളതുകൊണ്ടുതന്നെ ഒന്നുകിൽ ഒന്നുകിൽ ഒരു ചിന്ത കൊടുക്കുകയോ അതല്ലെങ്കിൽ ഒന്നുകിൽ ഒരു ചിന്ത കൊടുക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നു.

അരുന്ധതി

അരുന്ധതിയുടെ[1] കണ്ണീർ വറ്റിയിരിക്കുന്നു!
അവളെന്റെ മകളാണ്
എന്റെ സ്നേഹത്തിനിരയാകാൻ
വിധിക്കപ്പെട്ടവൾ!

അടിവരണ്ട തടാകംപോലെ
പളുങ്കുമിഴികളിൽ നീലിമയില്ല,
തിരയനക്കമില്ല,
പ്രളയങ്ങൾക്കും കൊടുങ്കാറ്റുകൾക്കും മീതെ,
ഉച്ചസ്ഥമായ മൗനങ്ങൾക്കു താഴെ,
ചുരുട്ടിയിട്ടൊരു സമസ്യപോലെ
അവളെന്നുള്ളിൽ കൊളുത്തി വലിക്കുന്നു.

---

1. ഒരിക്കലും ധർമ്മത്തെ രോധിക്കാത്തവൾ അരുന്ധതി.

വയസ്സിരുപത്!
നിലവിളക്കും നെയ്പായസവും
ജന്മദിന സ്മരണകളും
വിറളിപിടിപ്പിക്കുമ്പോൾ,
മൃതപ്രായമായ സ്വപ്നങ്ങളുടെ
ശവക്കച്ചയിൽ പൊതിഞ്ഞുവച്ച
വാക്കുകൾ അഴിച്ചെടുത്ത്
വജ്രായുധികളായി നീറ്റിയെടുക്കുന്നു.

അരുന്ധതീ, എന്റെ ഓമനേ!
സ്വപ്നശല്ക്കമണിഞ്ഞ
മത്സ്യകന്യകപോലെ
എന്റെ ഗർഭപാത്രത്തിന്റെ
സുഖനിർവൃതിയിൽ നീയുറങ്ങുമ്പോൾ
മഹാധ്യാനത്തിലമർന്ന ഞാൻ
മുങ്ങിനിവരുന്നത്
ഇതാ, ഇപ്പോഴാണ്!

ആകാശങ്ങളോ
അടവികളോ
അനന്തസാഗരങ്ങളോ
നിനക്കു മുന്നിലില്ലെന്ന്
ഞാനറിയുന്നതിപ്പോൾ!

വകഞ്ഞുമാറാത്ത സമുദ്രശിരസ്സിലൂടെ,
തീപ്പാതയിലൂടെ,
പ്രപഞ്ചതാളങ്ങളുടെ നെഞ്ചിൽ ചവിട്ടി,
ഉള്ളുരുകുന്ന ഉൽക്കയായ്
നിഴൽ വീഴ്ത്താതെ നീ കടന്നുപോകുമ്പോൾ
തിമിംഗലങ്ങളുടെ ശീതരക്തത്തിൽ
വജ്രത്തരികൾ പാറിവീണ്
ആസുരപ്രകമ്പനങ്ങളുണ്ടാകുന്നു!

അർത്ഥശൂന്യമായ സ്വാഗതങ്ങളുടേയും
യാത്രാമൊഴികളുടേയും
കട്ടംചായക്കൂട്ടിൽ മേളിക്കുന്ന
കൂട്ടുകാർക്ക് നീ അന്യയായിക്കഴിഞ്ഞു.
സ്വർണ്ണപഞ്ജരത്തിലെ
ശുകമിഥുനങ്ങളുടേയും
അനന്തവിശാലതയിലെ
കടലാമകളുടേയും
കഥകളിൽ നിനക്കിന്നിമ്പമില്ല.

മകളേ,
നിനക്കാരുണ്ട് തുണ?
പ്രജാപതികളായ സപ്തർഷികളുടെ,
അരൂപികളായ ഗന്ധർവഗണങ്ങളുടെ
അകമ്പടിയുണ്ടോ?
ഇല്ല, നീയേകയാണ്!
എന്നും!-അംബയെപ്പോലെ,
ചിലപ്പോൾ ദ്രൗപദിയെപ്പോലെ!
പൂച്ചയെപ്പോലെ പതുങ്ങി,
ഇരുണ്ട ഇടവഴികളിലൂടെ
നിനക്കു കാവൽമാലാഖയാവാൻ
ഉഴറിപ്പിടയുന്ന എന്റെ ദർശനം
നിന്നെ അലോസരപ്പെടുത്തുന്നുവോ?

അമംഗലസൂചനയോടെ
നീയെന്റെ കെട്ടുതാലിയിൽ നോക്കുമ്പോൾ,
മാതൃത്വത്തെ പശുത്തൊഴുത്തിലെ
ദുർഗന്ധംപോലെ വെറുക്കുമ്പോൾ,
സ്വന്തം പേരെടുത്ത് അമ്മാനമാടുമ്പോൾ
നിന്നിലെ രാസമാറ്റം ഞാനറിയുന്നു!

കുഞ്ഞേ,
നീ വിശുദ്ധിയുടേയും നക്ഷത്രങ്ങളുടേയും
പകയായി മാറുകയാണോ?
കത്തുന്ന സുഗന്ധവും രക്തദാഹവും മുറ്റിയ
യക്ഷിപ്പാലയായ്,
പച്ചയിരുട്ടു പുതഞ്ഞുകിടക്കുന്ന
സർപ്പക്കാവുകളിൽ മാണിക്യം നഷ്ടപ്പെട്ട്
ഊർദ്ധ്വദൃഷ്ടിയോടെ ഉലഞ്ഞാടുന്ന
കൃഷ്ണസീൽക്കാരമായ്
മാറുകയാണോ?

വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്ന
നിന്റെ മൂക്കുത്തിക്കു താഴെ,
ചുവപ്പിറ്റുന്ന ചുണ്ടുകൾക്കിടയിലൂടെ
നീണ്ടുവരുന്ന കോമ്പല്ലുകൾ
എന്നെ അസ്വസ്ഥയാക്കുന്നു!

അരുന്ധതീ,
നിന്റെ വിണ്ടുകീറിയ ഹൃദയത്തിലേക്കു നോക്കാൻ
എനിക്കു ഭയമാണ്.
കുഴിച്ചു കുഴിച്ചു നീയത്
ഒരാഴക്കിണറാക്കിയിരിക്കുന്നു!

അവിടെ, പ്രാണവായുവില്ലാതെ
മെഴുകുതിരികൾ കെട്ടുപോകുന്നു,
ഗഹനമായ ഇടിമുഴക്കങ്ങൾ
മിന്നൽപ്പിണരുകളടക്കി
കുടുങ്ങിയമരുന്നു!

മകളേ,
എന്നിൽനിന്നെത്രയോ അകലെ
ധ്രുവദീപ്തിയിൽ നീ കിതച്ചു നീങ്ങുന്നത്
ഞാൻ കാണുന്നു.
നഷ്ടപ്പെട്ട നിനക്കുവേണ്ടി
ഞാനെത്ര കാതം നടക്കണം!
എനിക്കുവേണ്ടി നീയും!

മാനം

നേരം പുലർന്നെന്റെ മുറ്റത്തു മാത്രമായ്
നീലിച്ചുനില്ക്കുന്നു മാനം!
അപ്പുറത്തിപ്പുറത്തോരോ വെളിച്ചങ്ങൾ
ആരോ മുറിക്കുന്നു മൗനം!
പുള്ളും പിറാവും കുറുകിക്കുടഞ്ഞിളം-
മാവിന്നുറക്കം തെളിഞ്ഞു,
ദൂരെക്കിരാതന്റെ വായിലെ ചോപ്പുപോൽ
ആടിക്കറുപ്പും തുടുത്തു!
എന്നും വരാറുള്ള നേരം കഴിഞ്ഞുപോയ്
റോസിലിക്കിന്നെന്തു പറ്റി?

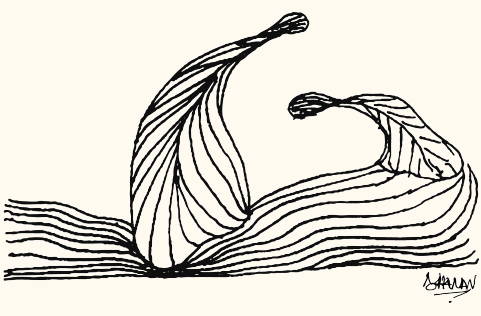

പാൽവണ്ടിയോടൊപ്പമോടി, തെരുവിലെ
നായ്ക്കളെക്കല്ലെറിഞ്ഞാട്ടി,
അമ്മപെങ്ങന്മാർ തിരിച്ചറിവില്ലാത്തൊ-
രേഭ്യരെക്കാർക്കിച്ചുതുപ്പി,
നാട്ടുപഞ്ചായത്തു മത്താപ്പു കുത്തിച്ചു
നിർഭീതയായ് വന്നു നിത്യം
കാട്ടും പടലും പിടിച്ചൊരെൻ മാനസ-
മല്പം വെടുപ്പാക്കി,യൊപ്പം
മുറ്റവും തുത്തുവെളുപ്പിച്ചു പോകുന്ന
റോസിലിക്കിന്നെന്തു പറ്റി?

നെഞ്ചിൽ കലക്കമില്ലാത്തവൾ, നേർക്കുനേ-
രോങ്ങുന്ന വാളാണ് വാക്കിൽ.
മച്ചിൽ തൊടാതെ ചിരിക്കുമെൻ മാന്യത
വായ്പൊത്തി നില്പവൾ മുന്നിൽ!
കുന്നിൻ മുകളിലെ കോളനിമൂപ്പനെ
തീക്കറ്റകൊണ്ടു ചെറുത്തോൾ,
ഒറ്റയ്ക്കു ചേറ്റുന്ന കൊറ്റിനാൽ പോറ്റുന്ന
വല്യേച്ചിയാണവൾ വീട്ടിൽ.
അങ്കം പയറ്റാൻ ഉറുമി,യുടവാൾ,
പരിചപ്പരിചയമില്ല,
ജീവിതം വേവിച്ച കാരിരുമ്പിൻ കൈയി-
ലായുധം വേറെന്തു ചേരും?

രാകിപ്പൊടിഞ്ഞു നക്ഷത്രം തിരികെട്ടു
വീഴാം തിമിരച്ചുഴിയിൽ
ഭൂവിൻ ഹിരണ്മയ സ്വപ്നം-കറയറ്റ
സ്നേഹം-ജ്വലിച്ചതിൻ ചാരം...

ഓർമ്മകൾ ചിന്നി, പിടഞ്ഞു ഞാൻ, വാതില്ക്ക-
ലാരോ വിതുമ്പുന്നധീരം,
എണ്ണക്കറുപ്പിൻ തിളക്കമില്ലാതവൾ
പാറിപ്പറന്നു നില്ക്കുന്നു!

എന്തെന്ന ചോദ്യം വഴിഞ്ഞി,ല്ലതിൻ മുമ്പ
നെഞ്ചം നെടുകെപ്പിളർന്നാൾ,
തീനാമ്പു നീളും കുഴിഞ്ഞകൺ മൂർദ്ധാവി-
ലേറ്റി നിന്നാരെശ്ശപിപ്പൂ?

"ഡെയ്സിമോൾക്കാപത്തുപറ്റി, ഞാനിന്നലെ
ആസ്പത്രിയിൽ കൊണ്ടുപോയീ,
കണ്ടാലറയ്ക്കുന്ന കശ്മലൻ! ഞാനവ-
നന്തകയായിട്ടും തീർച്ച!"

സാന്ത്വനം ചൊല്ലി, പുകയടുപ്പൂതി-
ജ്വലിപ്പിച്ചപോലതു കേൾക്കെ,
ജന്മാന്തരങ്ങളിലൂടെയൊലിച്ചെൻ
ശിരസ്സിലും വീഴുന്നു ലാവ!

അഞ്ചു വയസ്സിൻ തെളിച്ചം, വെളിച്ചമാ-
ണോമനക്കുഞ്ഞനിയത്തി,
ചെല്ലക്കുരുവിതൻ കൊഞ്ചൽ നുണയുന്ന
റോസിലിയാണവൾക്കമ്മ!

ചേച്ചിമാർക്കൊപ്പം പതിവുപോൽ സ്കൂളിലേ-
ക്കന്നു പോകേണ്ടെന്നുരച്ചു,
ചാറ്റൽമഴയിൽക്കളിച്ചു പനിച്ചൂടു
കൂട്ടരുതെന്നും പറഞ്ഞൂ,
തുളിപ്പൊടിയരിക്കഞ്ഞി മൺചട്ടിയിൽ,
ചോട്ടിൽ കനലിട്ടുവെച്ചു,
ഉച്ചയ്ക്കു ചമ്മന്തി ചേർത്തുകൊടുക്കുവാൻ
ഓടിക്കിതച്ചു ചെന്നാറെ,

"അപ്പുറത്തുള്ളവൻ, അമ്മാവനായ് നടി-
ച്ചെൻ കുഞ്ഞിനിഷ്ടം കവർന്നോൻ...
എങ്ങനെ ചൊല്ലുമെന്നോമൽ കിടപ്പതു
കണ്ടാൽ സഹിക്കുവോരാര്?"
വേണ്ട, പറയാതറിഞ്ഞെൻ സിരകളിൽ
കാളിന്ദിയാർത്തിരമ്പുന്നു,
ചെന്നിണമൂറ്റിക്കുടിച്ചു ഫണീന്ദ്രൻ
കുടഞ്ഞിട്ട പൈക്കിടാവല്ല,
മഞ്ഞിറ്റുനില്ക്കുന്ന മുല്ലയിൽ കാർക്കിച്ചു
തുപ്പിയ താംബൂലമല്ല,
മാന്തളിർത്തൊത്തിലേക്കാരോ കുടഞ്ഞിട്ട
പൊള്ളുന്ന തീക്കട്ടയല്ല,

ഒന്നുമ,ല്ലൊന്നുമ,ല്ലെന്നിൽ മുലപ്പാലു
വറ്റിക്കരിയുന്ന നീറ്റം
അള്ളിപ്പിടിച്ചു ഞെരിക്കുമിക്കാഴ്ചയി-
തെന്നിൽനിന്നാരേറ്റു വാങ്ങും?

ദൂരം മറന്നൊരേ കാരാഗൃഹത്തി-
ന്നഴികളിൽ ചാഞ്ഞെങ്ങൾ നില്ക്കേ,
കാലം കഴത്തൊടിഞ്ഞെങ്ങോ കുരുടി-
ക്കുരുട്ടുപാമ്പായ് പതുങ്ങുമ്പോൾ,
ഞാൻ, പഠിപ്പുള്ളവളാരാഞ്ഞു, "റോസിലീ,
പോലീസിൽ നീയറിയിച്ചോ?"

"വേണ്ട, വേണ്ടക്കുട്ടരമ്മാനമാടുന്ന
മക്കളാണീ ഞങ്ങളെന്നും-"
പല്ലും ഞറുമ്മിക്കളം വിട്ടു മാറുന്ന
രോഷം പുകഞ്ഞവൾക്കുള്ളിൽ.

"ഉണ്ടുണ്ട് പോംവഴി മറ്റൊന്നു, പെണ്ണിന്റെ
മാനം വെടിക്കാതെ നോക്കും
കൂട്ടായ്മയുണ്ടിന്ന്, ഫോണെടുത്തൊറ്റവാ-
ക്കോതിയാൽ കൈനീട്ടിയെത്തും."

"ഇല്ല, നടപ്പില്ലതും പുനരാപത്തു
കോളനിക്കുള്ളിൽ വിതയ്ക്കും,
അന്യജാതിക്കാരനാണവന്നൊപ്പം
നിരക്കുവാനാളേറെയുണ്ട്.

കൊണ്ടും കൊടുത്തും നടക്കുമാണുങ്ങൾ
വിവരം തികഞ്ഞവരത്രെ!
ഇത്തിരിപ്പെണ്ണിനായ് ജാതിപ്പിശാചിൻ
തുടലഴിച്ചീടുവാനാമോ?"

ഉത്തരംമുട്ടിച്ചിളിക്കും മതേതര-
ത്തേറ്റതൻ പൊയ്മുഖം നോക്കി
അമ്പരന്നെൻ മന്ദബുദ്ധി ദയാഹത്യ
യാചിച്ചു നാമം ജപിക്കേ,

ഓർത്തിരമ്പുന്ന സമുദ്രങ്ങളേഴമ-
പ്പെണ്ണിൻ നിറംകെട്ട കണ്ണിൽ,
ആഴക്കടലിൻ കടുംകെട്ടു ഭേദിച്ചു
കോടക്കൊടും കാറ്റമറീ,
ചേർത്തുരുമ്മീടും കരങ്ങളിൽ കാലന്റെ
തീവെട്ടി നാക്കുകൾ നീട്ടി.

"കാത്തിരിക്കേണ്ടെന്നെ നാളെ, കണക്കിതു
തീർക്കാതുറക്കം വരില്ല!
ചിത്തഭ്രമക്കാരിയെന്നു ചൊല്ലാം ജനം!-
റോസിലിക്കെന്തുണ്ട് മാനം?"

ഒന്നാവിരൽകളിൽ സ്പർശിക്കുവാനെനി-
ക്കപ്പോഴുമില്ലിറ്റു ധൈര്യം!
എന്താണവൾ ചൊന്നതെന്നും നിരൂപിച്ചു
മൗനം കുഴച്ചു ഞാൻ നില്ക്കേ
നേരം പുലർന്നെന്റെ മുറ്റത്തു മാത്രമായ്
നീലിച്ചു നില്ക്കുന്നു മാനം!
വിഷംതീണ്ടി നീലിച്ചുനില്ക്കുന്നു മാനം!

സീതയുടെ നിഴൽ

സീതയുടെ നിഴലിലാണ്
ഞാനിപ്പോഴും.
ഹൃദയമിടിപ്പ്,
ഇമയനക്കം,
സ്വരവിന്യാസം-എല്ലാം
ശ്വേതാംബരയായ സീതയുടെ
കൃഷ്ണപക്ഷങ്ങൾക്കടിയിലാണ്.

അകിട്ടിലേക്ക്
നക്കിത്തോർത്തിയടുപ്പിക്കുന്ന
തള്ളപ്പശുവിനെപ്പോലെ
അതെന്നെ അണച്ചു പിടിക്കുന്നു.
പ്രഭാതത്തിന്റെ പ്രസരിപ്പും
പ്രദോഷത്തിന്റെ പ്രാർത്ഥനയുമൂട്ടി
പകർച്ചവ്യാധികളിൽനിന്ന്
അകറ്റി നിർത്തുന്നു.

ചിരിയുടെയും കണ്ണീരിന്റെയും
അതിർത്തിരേഖകളും
ശബ്ദസ്ഥായികളും
അളന്നു കുറിക്കുന്നു.
വരയിട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ,
വരമൊഴിക്കൂട്ടുകളിൽ
വടിവൊത്തു നിറയാൻ
കനിഞ്ഞരുളുന്നു.

ഹലബിംബങ്ങളുടെയും
ത്രൈയംബക മോഹങ്ങളുടെയും
പട്ടമഹിഷീദർപ്പങ്ങളുടെയും
പടവിറങ്ങി,
ആരണ്യക ഭീതികളിലൂടെ
കണ്ണുമടച്ച് നടത്തിക്കുന്നു.
അശോകഛായയിലിരുന്ന്
വിരഹമന്ത്രധ്യാനംകൊണ്ട്
കുലവധൂടികളുടെ മാതൃക മെനയാൻ
പഠിപ്പിക്കുന്നു.

ഉഴമണ്ണിന്റെ
ആകുലതയിൽ വിത്തെറിയാതെ,
യോഗനിദ്രയിലാണ്ട സംസ്കൃതിയുടെ
പാദപൂജയിലൂടെ
ആത്മവിസ്മൃതി പരിശീലിപ്പിക്കുന്നു.
പിഴയ്ക്കാതെ പിഴയൊടുക്കുവാൻ
സംയമനത്തിന്റെ ശൂലമുനയിൽ
കോർത്ത് മെരുക്കിയെടുക്കുന്നു!
സീതയുടെ നിഴലിലാണ്
ഞാനിപ്പോഴും!
പാകമാകാത്ത പഴയൊരുടുപ്പുപോലെ
അതെന്നെ ശ്വാസംമുട്ടിക്കുമ്പോൾ
നിഴലിനിപ്പുറം ചാവുകടലാണെന്ന്
അവർ പറയുന്നു!
നിറവാണെന്നു മറ്റു ചിലർ!
പശപോലെ പറ്റിപ്പിടിക്കുന്നതും
ഹൃദയമുരച്ച് പളുങ്കുഗോട്ടിയാക്കുന്നതുമാണ്
എന്നുമാത്രം ഞാനറിയുന്നു.

ഇത്ര ചെറിയ നിഴൽകൊണ്ട്
പ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ പുതപ്പിക്കാൻ
സീതയ്ക്കെങ്ങനെ കഴിഞ്ഞു?
ഈ നിഴലിനു നിറമില്ലെന്ന്
ആരു പറഞ്ഞു?
അതിന്റെ ശ്യാമരന്ധ്രങ്ങളിൽ
വിശുദ്ധിയുടെയും വിരക്തിയുടെയും
സങ്കലനമുണ്ട്;
കുരുതികളുടെ കനലാട്ടമുണ്ട്;
അരുതുകളുടെ ചൂളങ്ങളുണ്ട്;
മഹാനക്ഷത്രങ്ങൾ
കരിന്തിരി കത്തുമ്പോൾ
തമോഗർത്തങ്ങളിൽ ഒളിപ്പിക്കുന്ന
ഗതകാല പാപങ്ങളുണ്ട്!

ഈ നിഴലിനപ്പുറത്തേക്ക്
ഒരിക്കലെങ്കിലും
സത്യമന്വേഷിച്ച്,
ഒരു ചുവട്!-
ഒരു ചുവടെങ്കിലും
വയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ!

ഭിക്ഷ

ഭിക്ഷചോദിച്ച മുറ്റത്തു നില്ക്കുമീ
വൃദ്ധയാരെന്ന് തേച്ചുരച്ചോർമ്മ തൻ
പൊട്ടനാണയം നെഞ്ചിൽ തിരുപ്പിടി-
ച്ചൊട്ടുനേരം തിളക്കം തിരഞ്ഞു ഞാൻ.

ഇല്ല ഭാണ്ഡങ്ങളൊന്നുമാ കൈകളിൽ
കഞ്ഞി പാർന്നു കഴിക്കാൻ കലങ്ങളും
ഉള്ളിലേതോ കരിങ്കടൽ തേങ്ങുന്നു
ചങ്കിലേതോ പിറാവിൻ കിതപ്പുകൾ.
അന്തമില്ലാത്ത നോട്ടം, പറന്നുല-
ഞ്ഞാകെ നെറ്റിയിൽ മുട്ടും മുടിയിഴ,
വാക്കിനേക്കാൾ മുഷിഞ്ഞ മേൽമുണ്ടിന്റെ
വക്കിലെന്നേ തുരുമ്പിച്ച പൊൻകര.

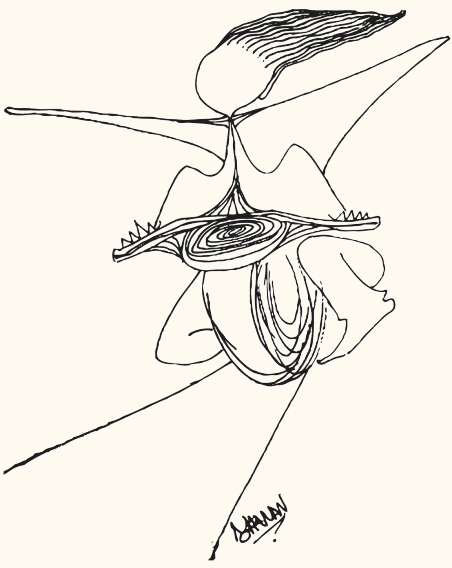

വർഷമേറെപ്പതിച്ചു നീർച്ചാലുകൾ
ഹർഷമൊക്കെയും വാറ്റിത്തരിശായ
കണ്ണുമീ കവിൾപ്പാടവും കാലത്തി-
നേതു മുക്കിൽ ഞാൻ കണ്ടു മറന്നുവോ?

മൂക്കു മാത്രം തെളിഞ്ഞു നില്ക്കുന്നതിൽ
ചേർന്നിരിക്കുന്നു മൂക്കുത്തിയായരി-
മ്പാറ ചേലൊത്തുയർന്നുരുണ്ടങ്ങനെ
ഊരി വാങ്ങാൻ വഴങ്ങാതെ വാശിയിൽ.

ചോറിലല്പം പുളിശ്ശേരി, പപ്പടം,
തോരനിട്ടു പഴങ്കിണ്ണമൊന്നു ഞാൻ
വെച്ചുനീട്ടി, വിറയ്ക്കും വലംകരം
കണ്ടതും വിരലാറായ് വിടർന്നതും
ഹാ, സുഭാഷിണി! നീണ്ടുനിവർന്നെന്റെ
മുന്നിലൂടെപ്പറക്കുന്നു ദൃശ്യങ്ങൾ!
പന്തമാളിപ്പിടിക്കുന്ന യൗവന-
ദീപ്തിയിൽ കലാശാലപ്പൊലിമകൾ...

ആർക്കുമാർക്കും ചുരുങ്ങിക്കൊടുക്കാത്ത
വാങ്മയം, രൂപസൗഭഗം, ദേവതാ-
പൂജകൾക്കു വാൽക്കണ്ണിലെ മുദ്രകൾ
തീറെഴുതിക്കൊടുക്കാ മനക്കനം.

ഇത്ര മേൽ കരുത്തെന്തിനു പെണ്ണിനെ-
ന്നന്നു ഞങ്ങൾ കൊരുത്തു കൊത്തുമ്പൊഴും
മെല്ലെ മെല്ലെച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടുള്ളിലെ
ഗന്ധകച്ചെപ്പൊളിപ്പിച്ചു നിന്നിടും.

പോകുവാനുണ്ട് കാതങ്ങളേറെയെ-
ന്നോടിമിന്നും കുതിരയെ കാറ്റിന്റെ
വേഗമാർന്നു തളച്ചു പ്രിയംപെറ്റ
പൊന്നുരുക്കിക്കടിഞ്ഞാൻ പണിഞ്ഞവർ.
പിന്നെയെപ്പോഴോ കേട്ടു, ചിറകറ്റ
ദൈന്യമായ് കുഞ്ഞുമക്കളെപ്പോറ്റുവാൻ
പാടുപെട്ടതും കാലം തെളിഞ്ഞതും;
നാടകം പോൽ ഇരക്കുമിക്കാഴ്ചയും...
പേരെടുത്തു വിളിച്ചു ഞാൻ, പെട്ടെന്നു
ചോറിടഞ്ഞു ചുമച്ചുതിരിഞ്ഞവൾ
വേലി കെട്ടാത്ത വിസ്മയം ഭീതിയായ്
കൈകുടഞ്ഞു കുഴഞ്ഞെഴുന്നേല്ക്കയായ്

'നില്ല്, നില്ല്ലെ'ന്നു ചൊൽകെപ്പടികട-
ന്നെത്ര വേഗം തിരക്കിൽ മറഞ്ഞുപോയ്
അമ്പു നെഞ്ചിൽ കുരുങ്ങിക്കിടക്കിലും
കാട്ടു തേടിക്കുതിക്കും കപോതമായ്.
ഉമ്മറത്തെന്റെ മക്കൾ, മരുമക്കൾ
അമ്മ തൻ ഭ്രാന്തിനർത്ഥം പെരുക്കുന്നു
'വേണ്ട, വേണ്ട'ന്നു ചൊല്ലുന്ന വായിലും
ചോറുരുട്ടിക്കൊടുക്കും തമാശയായ്.

വൃദ്ധദൈന്യമെൻ നെഞ്ചിലെപ്പൊയ്കയിൽ
കല്ലെറിഞ്ഞൊരാ പേടിനോട്ടത്തിനാൽ
എന്റെയോമനത്തിങ്കളിൻ തുനിഴൽ
നൂറുനൂറായ് നുറുങ്ങിക്കലങ്ങിയോ?

കാറ്റ് പറയുന്നത്

ആരുടേതാണീ ശബ്ദം?
നദിക്കക്കരെനിന്ന്
തോണിക്കാരനെ വിളിക്കാതെ
ആഴങ്ങൾ കൺപാർക്കാതെ
നീരൊഴുക്കിനു മുകളിലൂടെ
കാറ്റിൻ കഴുത്തുഞെരിച്ച്
അമറി വരുന്ന ശബ്ദം
ആരുടേതാണ്?

ചിതറിച്ചിലമ്പുന്ന
കുപ്പിച്ചീളുകൾ
തണുത്ത ചോരയിലേക്ക്
വലിച്ചെറിയുന്നതാര്?
പതഞ്ഞു ചിരിക്കുന്ന പുഴയും
നിമിഷനേരം നടുങ്ങിപ്പിടയുന്നു.

കാലത്തിനപ്പുറം
കാറ്റിന്റെ ശ്രവണഗോപുരത്തിൽനിന്ന്
ഉറയൂരിപ്പറന്നുപോയ
വാക്കിന്റെ
തീനാക്കുപോലെ
കാതിൽ പൊരിഞ്ഞുപിടിക്കുന്നത്
ആരുടെ ശബ്ദം?

അയാൾക്ക്
നെഞ്ചിൽ തുളയുണ്ടായിരുന്നുവോ?
ചെന്നിയിൽ ചോരക്കറ വാർന്നിരുന്നുവോ?
അഴുക്കുപിടിച്ച നഖങ്ങളും
ചളിക്കുപ്പായവും
ചെമ്പൻപല്ലുകളും
ചകിരിത്താടിയും ചേർത്തുവെച്ച്
കുഴിമിന്നിക്കണ്ണുകളാൽ
ജലബിംബങ്ങളിൽ
കല്ലെറിഞ്ഞുകൊണ്ട്
അയാൾ പറയാൻ ശ്രമിച്ചതെന്താണ്?
കാട്ടുതേൻ കല്ലിച്ച
കൺവെള്ളയ്ക്കു പിറകിൽ
എന്തായിരുന്നു
അയാളുടെ ആഹ്ലാദം?
കവിതയോ, കതിനയോ?

കൊയ്തൊഴിഞ്ഞ പാടത്തിന്റെ
കുറ്റിത്തലമുടിയിൽ
ചൂണ്ടുവിരലമർത്തി
മൺകട്ടകൾ ഞരടിയുടച്ച്
ആകാശത്തേക്ക്
മോഹം കാറിത്തുപ്പിക്കൊണ്ട്
അയാൾ അന്തിക്കാറ്റിനോട് പറഞ്ഞതെന്താണ്?

അതു മാത്രം
കാറ്റു പറയുന്നില്ല!
കിറുക്കനെപ്പോലെ
പിറുപിറുത്തുകൊണ്ട്
മുരണ്ടുകൊണ്ട്
അതലറിപ്പായുന്നു

കുറ്റിക്കാട്ടിൽ
പുള്ളിപ്പാവാടയ്ക്കടിയിൽ
ചിതറിച്ചീഞ്ഞു നാറുന്ന
എന്റെ മൃതദേഹം
അയാൾ കണ്ടിരുന്നോ?
അതും കാറ്റു പറയുന്നില്ല-
ഇത്ര മാത്രം:
'കാതോർക്കുക!
വായിച്ചെടുക്കുക!
ഇത് നിന്റെ ഇടുക്കുവഴിയാണ്.'

വിറകു്

ഓർമ്മവച്ചപ്പോൾ മുതൽ
അവൾ വിറകു കീറിക്കൊണ്ടിരുന്നു
എന്തിനാണു വിറകു കീറുന്നതു്?
ആവോ!

പച്ചമരക്കൂട്ടങ്ങൾക്കു നടുവിൽ
വെളിമ്പറമ്പിൽ,
വെയിൽ വാർന്നൊഴുകിത്തിളയ്ക്കുന്ന
മണൽത്തടാകത്തിൽ
ആരോ മുറിച്ചിട്ട മരക്ഷണങ്ങൾ
അവൾ കീറിക്കൊണ്ടിരുന്നു.
ഒരു നിമിഷം-
മഴവിന്റെ ആരോഹണം!
ഒരു ശ്വാസം-
മഴവിന്റെ കുതിപ്പ്!
വിറകു പിളരുന്നതു നെഞ്ചിൽ!
ആർക്കുവേണ്ടിയാണതു കീറുന്നതു്?
ആവോ!

വിരുന്നുകാരുടെ ആരവം
വിളക്കുകളുടെ പാളിനോട്ടം
അന്തിക്കാറ്റിന്റെ വിയർപ്പുനാറ്റം
അരയാൽച്ചുണ്ടിലെ മുറുമുറപ്പ്
മഴക്കിളിയുടെ ഞുവൽച്ചേതം
മഴവറിഞ്ഞില്ല, അവളറിഞ്ഞില്ല.
നിഴൽപോലും വീഴ്ത്താതെ
മഴവിനും വിറകിനുമിടയിൽ
അപരാഹ്നമില്ലാത്ത ഉച്ചസൂര്യൻ
കത്തിനില്ക്കുമ്പോൾ
വിറകവൾക്കൊരു വിഷയമല്ല,
ജീവിതമാണ്!
എവിടെനിന്നാണു കരിഞ്ഞ നാറ്റം?
ആരാണു കരിയുന്നതു്?
ആവോ!

ആടം

നിങ്ങൾ ഉണരുന്നതെവിടേക്കാണ്?
ആദ്യം കൺമിഴിക്കുന്നതെങ്ങോട്ടാണ്?
ഭൂമിയിലില്ലാത്ത നിറങ്ങൾക്കായി
നോക്കുന്നത് ആകാശത്തിലോ?
ഹൃദയത്തിലില്ലാത്ത പ്രകാശം
തേടുന്നത് ആദിത്യനിലോ?
നമുക്കറിയാം-
ഉറക്കത്തിനും ഉണർവിനുമിടയിൽ
എവിടെയോ കുഴപ്പമുണ്ട്
എനിക്കാകട്ടെ,
ഈ ഭൂമിയോടു പറയാൻ,
പറഞ്ഞുപറഞ്ഞ്
ഉറങ്ങിപ്പോവാതിരിക്കാൻ,
ഒരുപാട് സ്വകാര്യങ്ങളുണ്ട്.
പങ്കുവെയ്ക്കാൻ
ഒരു കുരുടനുമില്ലാതെ
ഞാനത് കഴുത്തിനു താഴെ
നെഞ്ചിൽ കെട്ടിത്താഴ്ത്തിയിരിക്കയാണ്.
കുരുവികൾക്ക് ചിലയ്ക്കാം
തേനീച്ചയ്ക്കും കാറ്റിനും വിറയ്ക്കാം
ഞാൻ മാത്രം
ചലനമില്ലാതെ
ശ്വാസമില്ലാതെ
കെട്ടിക്കിടക്കുന്നു.
ഇരുട്ടിനും തണുപ്പിനുമപ്പുറം
നിങ്ങൾക്കിടയിലെ ജൈവതാപങ്ങളിൽ
എനിക്കൊരിടം വേണം!
ഭർത്താവിന്റെ നെഞ്ചിലല്ല
കുഞ്ഞിന്റെ സ്വപ്നത്തിലല്ല
വൃദ്ധസദനത്തിന്റെ
വിരക്തവർണ്ണങ്ങളിലല്ല-
എനിക്കൊരിടം വേണം!
ആറടി വേണ്ട,
ആറിഞ്ച് മാത്രം!
നിവർന്നൊന്നു നില്ക്കാൻ
കോട്ടുവായിട്ടുണരാൻ,
തോൾ കുലുക്കി വിയോജിക്കാൻ,
ഉപേക്ഷകാണിക്കാനും
ഉറക്കെയൊന്നു പൊട്ടിച്ചിരിക്കാനും
ആർത്തുകരയാനും
അണച്ചുപിടിക്കാനും
മുഷ്ടിചുരുട്ടാനും

എനിക്കൊരിടം വേണം!
ആന്ധ്യത്തിന്റെ മുരിക്കിൻമുള്ളുകൾ
ഉരച്ചുകളഞ്ഞ് ഉഴക്കെണ്ണ തേച്ച്
കുളിച്ച് കുളിർന്ന്
വെറുതെയൊന്ന് നടുനിവർക്കാൻ
എനിക്കൊരിടം വേണം!
സദാചാരം വിഴുങ്ങി വിയർക്കുന്ന
മനസ്സ് വിവസ്ത്രമാക്കാൻ
വിസമ്മതിക്കുമ്പോൾ
ആർക്കോ വേണ്ടി
ഉറങ്ങിയുറങ്ങി മടുത്ത
എനിക്കുണരാൻ ഒരിടം വേണം!
എല്ലാവർക്കുമുറങ്ങാൻ
ആറടി മണ്ണ്!
എനിക്കുണരാൻ
ആറിഞ്ച് മണ്ണ്!

കുഞ്ഞിപ്പെങ്ങൾ

(ലോകബോധമില്ലാത്ത പെണ്ണിന്റെ നിഷ്കളങ്കതയിൽ അവളുടെ നൈർമ്മല്യത്തിനും സൗന്ദര്യത്തിനും മാറ്റു കൂടുതലാണെന്ന ഒരു ബോധം അറിഞ്ഞും അറിയാതെയും നമ്മിൽ നിലനിന്നുപോന്നിട്ടുണ്ട്. ബഷീറിന്റെ 'കള്ളബ്യൂട്ടസ്' എന്ന ഈ ശുദ്ധലാവണ്യസങ്കല്പംതന്നെയല്ലേ നാടോടിസാഹിത്യത്തിലെ 'കുഞ്ഞുപ്പെങ്ങൾ?' പുതിയ കാലത്തുനിന്നുകൊണ്ട് കുഞ്ഞിപ്പെങ്ങളെ പുനർവായിക്കുകയാണ് ഈ കവിത. സൂര്യനെല്ലികൾ ഓർക്കുക).

ഒന്ന്

ഏഴാങ്ങളയ്ക്കൊരു കുഞ്ഞിപ്പെങ്ങൾ
എഴുതിരിയിട്ട വിളക്കുപോലെ,
നിറപറയ്ക്കുള്ളിലെ കതിരുപോലെ,
കരിമലക്കുമ്പിലെ മലരുപോലെ!

അമ്മയില്ലച്ഛനില്ലാളിയില്ലാ-
തയൽവാസമില്ലാത്ത കാടകത്തിൽ
നിറമുള്ള പകലുകൾക്കൊപ്പമേറ്റം
നിറവുള്ള ചന്തം വഴിഞ്ഞു മെയ്യിൽ

നിധിയെടുക്കാൻ പോകുമാങ്ങളമാർ
തഴുതിട്ട വാതിൽ പുറത്തു പൂട്ടി:
"മിണ്ടല്ലെ, മുളല്ലെ പെങ്ങളെ നീ
കരുതിയിരിയ്ക്കെങ്ങളെത്തുവോളം!

ചൂളം വിളിക്കുമീ വല്യാങ്ങള
ചീറ്റുന്ന കാറ്റിൽ കടൽ കണക്കെ,
രണ്ടാമനൂക്കൻ മുളങ്കാടു പോൽ,
മൂന്നാമനാളുന്ന തീനാളമായ്,
നാലാമനരിയിലേക്കമ്പുപോലെ
അഞ്ചാമനാതിരപ്പേമാരിയായ്
ആറാമനുതിരുന്ന പൂവുപോലെ
ഏഴാമനോടക്കുഴലുപോലെ
പേർ ചൊല്ലി നിന്നെ വിളിച്ചിടുമ്പോൾ
നേരെന്നു വാതിൽ തുറക്കെ വേണ്ടൂ!"

വിരിനെഞ്ചു കാട്ടിത്തലയുയർത്തി
മഴ തോളിലിട്ടു കൈനീട്ടി വീശി
മലനിരയ്ക്കിടയിലൂടവരു പോകും
വഴിയും കൊതിച്ചവൾ വിങ്ങിനിന്നു...

കഥയിൽ തളിർത്തു കിടക്കുമെത്ര
കാടുണ്ട് മേടുണ്ട് കടുവയുണ്ട്
വാ പിളർന്നിഴയുന്ന നാഗമുണ്ട്
വഴിമുടക്കുന്ന കിരാതരുണ്ട്
പാടുന്ന പാറയിൽ മുടിയഴിച്ചി-
ട്ടാടുന്ന ഗന്ധർവ്വകന്യയുണ്ട്
ഒഴുകുന്ന കാട്ടാറിലൂടെ നീട്ടി-
ത്തുപ്പുന്ന പാതാളയക്ഷിയുണ്ട്
ഒരു നോക്കു കാണുവാനാർത്തിപൂണ്ടാ-
കണ്ണും കിനാവും വിടർന്നുവന്നു...

രണ്ട്

പുലരിക്കുടപ്പനൊടിച്ചെടുത്തി-
ട്ടുലയൂതി നെഞ്ചിലടുപ്പുകൂട്ടി,
കരിമുകിൽക്കൊമ്പനെ കരളിൽ നമ്പി
തുമ്പിക്കുടം ചെരിച്ചാറൊഴുക്കി,
ആറ്റക്കിളികളെ പാട്ടിലാക്കി-
അരി ചേറ്റിയാറ്റിക്കലത്തിലിട്ടു,
പൂമ്പൊടിച്ചാറിൽ പുഴുങ്ങിവറ്റി-
ച്ചായിരം സ്വപ്നം പൊരിച്ചെടുത്തു.

ഇലവിരിച്ചേഴതിൽ ചോറുമിട്ടു
പതിനെട്ടു കറിയും വിളമ്പിവെച്ചി-
ട്ടുപ്പുനീരുതിരുന്ന മിഴി വടിക്കെ
പെട്ടെന്ന് വാതിലിൽ മുട്ടു കേട്ടു.
തഴുതിട്ട വീടിന്നകത്തു കാറ്റിൻ
പഴുതിലൂടൊരു ചൂളമൊഴുകി വന്നു
ആങ്ങളക്കില്ലാത്തൊരിക്കിളിയോ-
ടീണത്തിലതു വന്നു നെഞ്ചിൽ വീണു.

കാറ്റോ തുറന്നതെന്നറിവതില്ല
കയ്യോ തുറന്നതെന്നറിവതില്ല
അരയാൽ ചിലമ്പിട്ടു തുള്ളിവന്നാ
കിളിവാതിലൊക്കെ തുറന്നതാരോ!

മുറ്റത്തു നിഴലിന്നനക്കമുണ്ട്
ചുറ്റിപ്പിടിക്കുന്ന ഗന്ധമുണ്ട്
ചുവടെടുത്തായുന്ന താളമുണ്ട്
തഴുതിട്ട വാതിൽ തുറപ്പതുണ്ട്.

കുതിരപ്പുറത്തേക്കെടുത്തുയർത്തും
വിരുതിൽ വിരലിൻ കരുത്തറിഞ്ഞും
വിരിമാറിലാകെത്തളർന്നു പൂവൽ-
ക്കൊടിപോലെ വാടിക്കിടന്നു പെങ്ങൾ.

ഏഴിലംപാലതൻ നിറുകയിൽ നി-
ന്നൊരു മുറിപ്പാട്ടിൽ കുയിൽ മൊഴിഞ്ഞു:
"നിധി വാരിയാനപ്പുറത്തു കേറീ-
ട്ടാങ്ങളമാരു വരുന്നതുണ്ടേ!"

കണ്ടില്ല, കേട്ടില്ല കുഞ്ഞിപ്പെങ്ങൾ
കുന്നും കിടങ്ങും മറികടക്കേ
കുന്നായ്മയൊന്നും തിരിഞ്ഞിടാതെ
വഴിമറന്നേതോ ദിശക്കു പോയി...

മൂന്ന്

മുത്തും പവിഴവും വാരിവന്നോ-
രോടിക്കിതച്ചും നടന്നു കാട്ടിൽ
മുത്തിലും മുത്തായ കുഞ്ഞിപ്പെങ്ങൾ
കൈവിട്ട വീട്ടിൽ പൊറുതി വയ്യ!
കുതിരക്കുളമ്പടിപ്പാട്ടു രാവിൻ
മഴയിലൂടാരോ വടിച്ചു മായ്ച്ചു
അടയാളമാരോമലിട്ടതില്ലേ?
പിടിവള്ളി തേടിയവരലഞ്ഞു.

ഉടയാടത്തുമ്പിൻ നുറുങ്ങുമില്ല
മണിമാല പൊട്ടിച്ച മണിയുമില്ല
കുടമുല്ലയിതളും വിതറിയില്ല
കുന്നിക്കുരുമണിച്ചോപ്പുമില്ല!

കരിമല്ലരേഴും തിരഞ്ഞു മണ്ണും
മലയും മരങ്ങളും നീരൊഴുക്കും
ചരിവും ചുരവും ചതുപ്പുകളും
തിരയുവാനിനി ബാക്കിയൊന്നുമില്ല.

അഴലടങ്ങാതിടനെഞ്ചു പൊട്ടി
മഴ വലിച്ചെറിയുന്ന കുഞ്ഞാങ്ങള
എഴുകടലൊന്നിച്ചിരമ്പിനില്ക്കേ
വീണ്ടും കുയിൽ മുറിപ്പാട്ടു പാടി:

"വരുവതുണ്ടങ്ങേ ചെരിവിലൂടെ
വഴിയറിയാത്തൊരു പെൺകിടാവ്
മിഴികളിൽ കാടിന്നിരുട്ടു പേറി
ചുവടുറയ്ക്കാത്ത നടത്തയോടെ.

ചിരിയുടഞ്ഞിറുകിയ ചൊടികളാണ്
ചുടലക്കിനാവിന്റെ ചാരമാണ്
വരിനെല്ലു കതിരിട്ട കാഴ്ച കണ്ടോർ-
ക്കിതുകണ്ടു പ്രാണൻ പൊലിഞ്ഞു പോകും.

കിളിവാതിലൊക്കെയും കുറ്റിയിട്ടു
തഴുതിട്ടു തടവറയ്ക്കുള്ളിലാക്കാൻ
നമ്പല്ലെ, വെമ്പല്ലെ വല്യാങ്ങളേ!
തള്ളിപ്പറയല്ലെ കുഞ്ഞാങ്ങളേ!"

അക്ഷരം

എവിടെയാണെന്റെ അക്ഷരം?
അരിയ ഹൃദയമന്ത്രാക്ഷരം?
അരിവിരിച്ചൊരോട്ടുരുളിയിൽ
നറുനിലാച്ചിരിപ്പൊലിമയിൽ
അണിവിരൽകൊണ്ടുരുട്ടി ഞാൻ
എഴുതിശീലിച്ചൊരക്ഷരം.
വിരലു തൊട്ടാൽ തുളുമ്പിടും
മട്ടുമലർപ്പൊടിക്കുറികളായ്
തിരികൊളുത്തിത്തിളങ്ങിവ-
ന്നുള്ളിലാകെ ജ്വലിച്ചവൾ
ചെറിയ പൂവൽത്തടങ്ങളിൽ
തേക്കുപാട്ടായ് നിറഞ്ഞവൾ
ആറ്റുവള്ളത്തിലാർപ്പുമായ്
കാറ്റുപായ് നീർത്തി പാഞ്ഞവൾ.
എവിടെയാണെന്റെ അക്ഷരം?
അരിയ ഹൃദയമന്ത്രാക്ഷരം?

അമ്മയെന്നു മൊഴിഞ്ഞാദ്യം
നെഞ്ചിലൊട്ടിയമർന്നവൾ
തൊട്ടിലാട്ടുന്ന താരാട്ടിൽ
താളമിട്ടേ വളർന്നവൾ.
അച്ഛനമ്മതാൽത്തഴപ്പിച്ച
സ്വച്ഛമാമരഛായയിൽ
ഇച്ഛപോൽ രസഭാവങ്ങൾ-
ക്കിലയിട്ടാനയിച്ചവൾ.

കയ്യുനീർ മുറ്റി നിന്നീടും
കാമമോഹ ദലങ്ങളിൽ
കർമ്മ സൗന്ദര്യ ദർശന-
ത്തേൻ പുരട്ടി മിനുക്കിയോൾ.
നാൾക്കുനാൾ വായ്ച്ച തേൻതുള്ളി
നൊട്ടിനൊട്ടി നുണയ്ക്കുമ്പോൾ
അർഥശങ്കയ്ക്കിടം നൽകാ-
തെന്നെ വാരിപ്പുണർന്നവൾ.
എവിടെയാണെന്റെ അക്ഷരം?
അരിയ ഹൃദയമന്ത്രാക്ഷരം?

വാക്കു പൊട്ടിയുടഞ്ഞേതോ
പാഴ്ക്കിനാവിലുറഞ്ഞുവോ?
നഗരമോടികളാക്ഷേപ-
ച്ചിരിയോടാട്ടിയകറ്റിയോ?
കിളികൾ കൊഞ്ചിപ്പാലൂറി
കതിരുലാവും പുഞ്ചയിൽ
പതിരുമുറ്റും ദുഃഖത്താൽ
കാടുകേറി മറഞ്ഞുവോ?
എവിടെയാണെന്റെ അക്ഷരം?
അരിയ ഹൃദയമന്ത്രാക്ഷരം?

തോണിയൂന്നിയ താളം പോയ്
പാണനാരുടെ പാട്ടുംപോയ്
കളമെഴുത്തിൻ വിരുതെല്ലാം
പടിയിറങ്ങിയൊഴിഞ്ഞുംപോയ്
മച്ചകത്തിന്നിരുൾ പേറും
ബന്ധനങ്ങളരിഞ്ഞീടാൻ,
കാവുതീണ്ടിയറിഞ്ഞീടാൻ
ചുട്ടെടുക്കണമക്ഷരം.

കുരുതി കണ്ടു കലങ്ങുമ്പോൾ
വരമഴിഞ്ഞു മൊഴിഞ്ഞീടാൻ
ഉതിരമുതിരും വാക്കിന്നാ-
യുഴറി നിൽപൂ ദേവിമാർ
പാടവക്കിലിരുന്നീടും
പാമരന്റെ വിരുന്നുണ്ണാൻ
ചിറകു വേച്ച ശുകം നിന്റെ
വരവുനോക്കിയിരിക്കുന്നു.
പുതിയ പാട്ടിനു പദമാകാൻ
ഉലയിലെരിപൊരികൊള്ളുന്നോർ,
മലചവിട്ടി വിളിക്കുന്നോർ-
ക്കരികിലേക്ക് തിരിച്ചു വരൂ!
ഇവിടെ നിന്നെയിരുത്തീടാൻ
പണികയില്ലൊരു മന്ദിരവും
നിറക നീ മതിലില്ലാതേ
അറിക ഞങ്ങളെ നേരോളം!

എവിടെയാണെന്റെ അക്ഷരം?
വ്യഥിതഹൃദയ മന്ത്രാക്ഷരം?
ദലിത ഹൃദയമന്ത്രാക്ഷരം?

□

ലളിതാ ലെനിൻ

“ലളിതാ ലെനിൻ എന്ന കവിക്ക് തന്റെ സ്ത്രീത്വവും ജീവിതവും കവിതയും ഒന്നുതന്നെയാണ്. ഇരുളിലും നിഴലിലും വെയിലിലും കൂടി മരുവിലും മരുപ്പച്ചയിലും കൂടി ആ ഒരുവൾ അലഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കുറെ സ്നേഹവചസ്സുകളുടെ അക്ഷരത്തെറ്റുകളാണിക്കവിതകൾ. വാക്കുരുളും വഴി വന്യമാണ് എന്ന് ലളിത അറിയുന്നുവല്ലോ”.

—സുഗതകുമാരി

1946 ജൂലൈ 17 ന് തൃശ്ശൂർ ജില്ലയിൽ വാടാനപ്പിള്ളിയിൽ ജനിച്ചു. കേരള സർവകലാശാലയുടെ ലൈബ്രറി ആൻഡ് ഇൻഫർമേഷന് സയൻസ് ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിൽ 1979 മുതൽ ലക്ചറർ. 1986 മുതൽ റീഡർ. അഞ്ചു വർഷം ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റ് മേധാവി. രണ്ടു വർഷം സെനറ്റ് മെമ്പർ. കവിയും ബാലസാഹിത്യകാരിയും സാമൂഹികപ്രവർത്തകയും. കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമിയുടെ ബാലസാഹിത്യഅവാർഡ്, കവിതയ്ക്കുള്ള അബുദാബി–ശക്തി അവാർഡ് എന്നിവ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. കരിങ്കിളി, കർക്കിടകവാവ്, നമുക്കു പ്രാർത്ഥിക്കാം, മിന്നു, പുതിയ വായന എന്നിവ കൃതികൾ. ഡോക്യുമെന്ററികൾ, കുട്ടികൾക്കായുള്ള ടി.വി സീരിയലുകൾ എന്നിവയ്ക്ക് കഥയും തിരക്കഥയും രചിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഭർത്താവ്: കെ. എം. ലെനിൻ
മകൻ: അനിൽ ലാലെ

ഡോ. കെ. എസ്. രവികുമാർ

1957-ൽ പന്തളത്തിനടുത്ത് പനങ്ങാട്ട് ജനിച്ചു. മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ പിഎച്ച്. ഡി. ചെറുകഥ—വാക്കും വഴിയും, കഥയും ഭാവുകത്വപരിണാമവും, ആഖ്യാനത്തിന്റെ അടരുകൾ, കഥയുടെ കഥ, ആധുനികതയുടെ അപാവരണങ്ങൾ, കഥയുടെ വാർഷികവലയങ്ങൾ (സാഹിത്യ നിരൂപണം), 100 വർഷം 100 കഥ (ആമുഖ പഠനം), ജാതക കഥകൾ, ഹിതോപദേശ കഥകൾ (പുനരാഖ്യാനം) എന്നിവയാണ് കൃതികൾ. കടമ്മനിട്ടക്കവിത, ബഷീറിന്റെ നൂറ്റാണ്ട്, കെ. സരസ്വതിയമ്മയുടെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ, നവോത്ഥാന കഥകൾ, ആദ്യകാലകഥകൾ എന്നിവ എഡിറ്റ് ചെയ്തു. കേന്ദ്ര സാഹിത്യ അക്കാദമിയുടെ ജനറൽ കൗൺസിലിലും മലയാളം ഉപദേശകസമിതിയിലും അംഗമായിരുന്നു. സാഹിത്യനിരൂപണത്തിനുള്ള കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡ് ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ കാലടി ശ്രീ ശങ്കരാചാര്യ സംസ്കൃത സർവ്വകലാശാലയിൽ പ്രോ വൈസ് ചാൻസലർ.

കലിഗ്രഫി: എൻ. ഭട്ടതിരി
ചിത്രങ്ങൾ: വി. മോഹനൻ

പിൻകുറിപ്പ്

- മുപ്പതു മുതൽ നാല്പതു മിനിട്ടിനകം വായിച്ചു തീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കമാണ് സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകളിൽ ഉള്ളത്. ഇതു വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളൊ ആവശ്യമില്ല.
- ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണ ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.
- സ്വതന്ത്രപ്രസാധനം ആഗ്രഹിക്കുന്ന/ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ആർക്കുവേണമെങ്കിലും സായാഹ്നയിലൂടെ സ്വന്തം കൃതികൾ പ്രസാധനം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. 30 മുതൽ 60 മിനിട്ടുകൾക്കകം വായിച്ചുതീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കം – കഥകൾ, അനുഭവക്കുറിപ്പുകൾ, ലേഖനങ്ങൾ, അഭിമുഖങ്ങൾ, സിനിമാനിരൂപണങ്ങൾ, കവിതകൾ – എന്നു തുടങ്ങി എന്തുവേണമെങ്കിലും അയയ്ക്കാവുന്നതാണ്. അയയ്ക്കേണ്ട വിലാസം: <info@sayahna.org>.
- പ്രതികരണങ്ങൾ <info@sayahna.org> എന്ന ഇമെയിലിലേയ്ക്കോ, ഈ വെബ് പേജിൽ കമന്റുകളായോ ചേർക്കുക. നിർദ്ദേശങ്ങളും വിമർശനങ്ങളും എപ്പോഴും സ്വീകാര്യമാണ്. അവ സായാഹ്നപ്രവർത്തകർക്ക് കൂടുതൽ ഉത്തേജനം നൽകുന്നതാണ്.

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, ജഗതി, തിരുവനന്തപുരം 695014